

Arrest

nr. 186 493 van 6 mei 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 5 mei 2017 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing houdende bevel tot teruggrijving van 1 mei 2017 en van de beslissing houdende de nietigverklaring van een visum van dezelfde datum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 mei 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 mei 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. OGER, die loco advocaat F. CALAMARO verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker kwam op 1 mei 2017 aan in de nationale luchthaven van Zaventem vanuit Pointe Noire, Republiek Congo. Hij was in het bezit van een paspoort en visum voor kort verblijf. Hij werd op de luchthaven aangehouden door de grenspolitie. Door de met de grenscontrole belaste autoriteiten werd vastgesteld dat verzoeker niet in het bezit was van documenten die het doel van zijn voorgenomen verblijf en van zijn verblijfsomstandigheden in België konden staven.

1.2. Op 1 mei 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot terugdrijving. Deze beslissing, die verzoeker dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“(…)

TERUGDRIJVING

Op 01/05/2017 om 14.00 uur, aan de grensdoorlaatpost Brussel Nationaal werd door ondergetekende, R.S. (...), linspecteur¹ de heer / mevrouw :

(…)

Die de volgende nationaliteit heeft Kameroen wonende te [...] houder van het document paspoort nummer 0084586 afgegeven te Yaounde op : 06.02.2014

houder van het visum nr. 051868493 van het type C afgegeven door geldig van 29/03/2016 tot 28/03/2018 voor een duur van 90 dagen, met het oog op :

afkomstig uit Pointe Noire met de vlucht ET704 op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

(…)

X (E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing:

Betrokkene verklaart voor een medische behandeling naar België te komen. Hij is echter in het bezit van een Duits visum dewelke afgeleverd werd voor zaken in Duitsland. Eerste binnenkomst op 30.05.2016 (uit 1.07.2016) via Brussel. Betrokkene heeft geen afspraak in de kliniek. Volgens zijn verklaring diende hij, wanneer hij weer in België was, contact op te nemen met de dokter voor een afspraak. Betrokkene is op 05.09.2016 (uit 22.01.2017) voor de tweede maal naar Brussel gevlogen. Uit de medische documenten blijkt duidelijk dat de reden van zijn bezoek destijds ook een medische achtergrond had. Uit de verklaringen van betrokkene en de medische documenten blijkt dat betrokkene naar België komt voor een IVF behandeling. Betrokkene verklaart dat zijn vrouw L. Y. S. (...) heet, in Charleroi woont en de Belgische nationaliteit bezit. Waarom hij niet bij haar zal verblijven is onduidelijk. Betrokkene zegt dat hij eerst zijn zus zal bezoeken. Uit controle van het rijksregeister blijkt dat zijn vrouw niet de Belgische nationaliteit bezit doch de Kameroenese. Verder blijkt ook dat zij niet getrouwd zijn. Uit de laatste in- en uitreisstempel blijkt dat betrokkene te lang gebleven is. Betrokkene verklaart dat hij een aanvraag voor een verlengd verblijf had aangevraagd via Charleroi. Deze verlenging werd geweigerd en er werd hem een BGV betekend op 16.01.2017 dat hij binnen de 7 dagen het Schengengebied diende te verlaten hetgeen betrokkene op 22.01.2017 ook effectief heeft gedaan”.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 1 mei 2017 de beslissing tot nietigverklaring van het visum met nr. 051868493. Deze tweede beslissing, die verzoeker eveneens op 1 mei 2017 ter kennis werd gebracht, bevat de volgende motivering:

“WEIGERING / NIETIGVERKLARING / INTREKKING VAN EEN VISUM

F., T. C.(…)

Op verzoek van de gemachtigde van Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,

uw visum onderzocht. Nummer 011227759, afgegeven: 10.02.2015.

het visum is nietig verklaard

Dit besluit is gebaseerd op de volgende redenen:

2. het doel en omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond (artikel 32, 1, a), II en artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode)

Betrokkene verklaart voor een medische behandeling naar België te komen. Hij is echter in het bezit van een Duits visum dewelke afgeleverd werd voor zaken in Duitsland. Eerste binnenkomst op 30.05.2016 (uit 1.07.2016) via Brussel. Betrokkene heeft geen afspraak in de kliniek. Volgens zijn verklaring diende hij, wanneer hij weer in België was, contact op te nemen met de dokter voor een afspraak. Betrokkene is op 05.09.2016 (uit 22.01.2017) voor de tweede maal naar Brussel gevlogen. Uit de medische documenten blijkt duidelijk dat de reden van zijn bezoek destijds ook een medische achtergrond had. Uit de verklaringen van betrokkene en de medische documenten blijkt dat betrokkene naar België komt voor een IVF behandeling. Betrokkene verklaart dat zijn vrouw L. Y. S. heet, in Charleroi woont en de Belgische nationaliteit bezit. Waarom hij niet bij haar zal verblijven is onduidelijk. Betrokkene zegt dat hij eerst zijn zus zal bezoeken. Uit controle van het rijksregeister blijkt dat zijn vrouw niet de Belgische nationaliteit bezit doch de Kameroenese. Verder blijkt ook dat zij niet getrouwd zijn. Uit de laatste in- en uitreisstempel blijkt dat betrokkene te lang gebleven is. Betrokkene verklaart dat hij een aanvraag voor een verlengd verblijf had aangevraagd via Charleroi. Deze verlenging werd geweigerd en er werd hem een BGV betekend op 16.01.2017 dat hij binnen de 7 dagen het Schengengebied diende te verlaten hetgeen betrokkene op 22.01.2017 ook effectief heeft gedaan”.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Inzake de tweede bestreden beslissing, de beslissing tot nietigverklaring van het visum.

2.1.1. De Raad merkt op dat artikel 39/82, § 4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Uit deze bepaling kan niet worden afgeleid dat wanneer een vreemdeling de schorsing van de tenuitvoerlegging van een beslissing die niet als verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel kan worden beschouwd wenst te verkrijgen hij de procedure tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan aanwenden. Overeenkomstig voormelde wetsbepaling is deze voorbehouden voor gevallen waar er sprake is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel. Deze vaststelling volstaat om te besluiten dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid met betrekking tot de beslissing tot nietigverklaring van het visum dient te worden verworpen

3. Over de vordering tot schorsing tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

De toepassing van de wettelijke bepaling

3.2.1. In casu bevindt de verzoeker zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

3.2.2. Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

De interpretatie van deze voorwaarde

3.3.1. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

3.3.2. De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

De toepassing van deze voorwaarde

3.3.3. Verzoeker voert in een enig middel de schending van de *“artikelen 2 en volgende van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheids en onderzoeksverplichting, schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, schending van artikel 3 van EVRM en schending van het redelijkheidsbeginsel”*.

Hij betoogt in een eerste onderdeel dat de *“bestreden beslissingen artikel 3 EVRM evenals de formele motiveringsplicht de zorgvuldigheid en onderzoeksverplichting schenden; Dat de tegenpartij op de hoogte is van de medische achtergrond van verzoeker. Dat dit uit de bestreden beslissingen zelf duidelijk blijkt.*

Dat er dus niet redelijk kan betwist worden dat medische behandelingen gaande zijn, waarvoor de aanwezigheid van verzoeker noodzakelijk is. Dat een verwijdering dus duidelijk een schending van artikel 3 EVRM zou uitmaken. Dat de beslissing dan ook niet naar behoren gemotiveerd is; Dat het middel ernstig is”.

In een tweede onderdeel vervolgt verzoeker onder het hoofd *“schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en het redelijkheidsbeginsel”* dat *“Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat het ook volkomen onredelijk zou zijn om de toegang tot het grondgebied aan verzoeker te ontfangen, daar er uit zijn dossier blijkt dat hij de Belgische wetgeving steeds zorgvuldig heeft geëerbiedigd.*

Dat hij tijdens zijn laatste verblijf in België inderdaad om medische redenen langer gebleven is als voorzien. Maar dat hij een aanvraag tot verlenging heeft aangevraagd teneinde legaal op het grondgebied te mogen blijven. Zodra de weigering van deze verlenging hem werd betekend heeft hij effectief het grondgebied verlaten. Bijgevolg zijn het intrekken van zijn visum en zijn eventuele teruggrijping kennelijk onredelijk, en druisen deze handelingen in tegen de beginselen van goed bestuur. Dat uit bovenaangehaalde argumenten blijkt dat de bekritiseerde beslissingen behept zijn met afwezigheid van motivatie en de zorgvuldigheids en onderzoeksverplichting, evenals het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur schendt. Dat de motivatie van de bestreden beslissingen bij gevolg niet aan de wettelijke vereisten beantwoorden”.

3.3.4. Verzoeker meent dat zijn teruggrijping van het Belgische grondgebied een schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM.

3.3.5. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

3.3.6. Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling bij verwijdering naar het land van bestemming, houdt de Raad zich aan de door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (het EHRM) gegeven aanwijzingen.

3.3.7. Zo stelt het EHRM dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op een onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Het ingeroepen risico heeft een individueel karakter indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 359 in fine). Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674).

3.3.8. Waar de verzoekende partij verder op zeer algemene wijze betoogt dat de tenuitvoerlegging van de aangevochten beslissing een schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM, dient te worden geoordeeld dat het uitvaardigen van administratieve rechtshandelingen zoals de thans aangevochten, zelfs indien zij zouden behept zijn met een onwettigheid, op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing lijkt uit te maken.

3.3.9. In casu beperkt de verzoekende partij zich tot loutere en bijzonder vage bewering dat de verwijdering een schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij brengt echter geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen blijken dat zij bij de tenuitvoerlegging van de voornoemde beslissing zal worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in de zin van artikel 3 van het EVRM. Immers verzoeker heeft in 2016 reeds een fertiliteitsbehandeling ondergaan en is daarna vrijwillig teruggekeerd naar Kameroen. Nog daargelaten dat hij beweert maar bij zijn binnenkomst in het Rijk niet aantoon, dat hij in België opnieuw een fertiliteitsonderzoek zal ondergaan, licht hij niet toe hoe de bestreden beslissing enigszins aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Dit klemt te meer nu uit de vragenlijst van de grensinspectie ingevuld op 1 mei 2017 blijkt dat verzoeker niet bekend maakt of hij enigszins ziek zou zijn.

3.4. Met haar vaag en louter affirmatief betoog slaagt de verzoekende partij er op het eerste gezicht dan ook niet in om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij zal worden blootgesteld aan een situatie die strijdt met artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

3.5. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt in de huidige stand van het geding *prima facie* niet aangetoond.

3.6. Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

3.7. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.7.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert

dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

3.7.2. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In casu wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoeker niet in het bezit is van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven, waarbij in concreto wordt toegelicht dat betrokkene *“verklaart voor een medische behandeling naar België te komen. Hij is echter in het bezit van een Duits visum dewelke afgeleverd werd voor zaken in Duitsland. Eerste binnenkomst op 30.05.2016 (uit 1.07.2016) via Brussel. Betrokkene heeft geen afspraak in de kliniek. Volgens zijn verklaring diende hij, wanneer hij weer in België was, contact op te nemen met de dokter voor een afspraak. Betrokkene is op 05.09.2016 (uit 22.01.2017) voor de tweede maal naar Brussel gevlogen. Uit de medische documenten blijkt duidelijk dat de reden van zijn bezoek destijds ook een medische achtergrond had. Uit de verklaringen van betrokkene en de medische documenten blijkt dat betrokkene naar België komt voor een IVF behandeling. Betrokkene verklaart dat zijn vrouw L. Y. S. heet, in Charleroi woont en de Belgische nationaliteit bezit. Waarom hij niet bij haar zal verblijven is onduidelijk. Betrokkene zegt dat hij eerst zijn zus zal bezoeken. Uit controle van het rijksregeister blijkt dat zijn vrouw niet de Belgische nationaliteit bezit doch de Kameroenese. Verder blijkt ook dat zij niet getrouwd zijn. Uit de laatste in- en uitreisstempel blijkt dat betrokkene te lang gebleven is. Betrokkene verklaart dat hij een aanvraag voor een verlengd verblijf had aangevraagd via Charleroi. Deze verlenging werd geweigerd en er werd hem een BGV betekend op 16.01.2017 dat hij binnen de 7 dagen het Schengengebied diende te verlaten hetgeen betrokkene op 22.01.2017 ook effectief heeft gedaan”*.

3.8. Verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.8.1. De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 3 van de Vreemdelingenwet.

3.8.2. Artikel 3, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

3.8.3. *“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan door de met de grenscontrole belaste overheden worden teruggedreven, de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt:*

1° wanneer hij aangetroffen wordt in de luchthaventransitzone zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij het Rijk poogt binnen te komen zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden;

4° wanneer hij niet over voldoende middelen van bestaan beschikt, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat waar zijn toelating is gewaarborgd, en hij niet in staat is die middelen wettelijk te verwerven;

5° wanneer hij ter fine van weigering van toegang of verblijf gesignaleerd staat in het Schengeninformatiesysteem;

6° wanneer hij door de Minister, op eensluidend advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen, geacht wordt de internationale betrekkingen van België of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te kunnen schaden;

7° wanneer hij door de Minister of diens gemachtigde geacht wordt de openbare rust, de openbare orde of de veiligheid van het land te kunnen schaden;

8° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken;
9° wanneer een onderdaan van een derde land het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is;
10° wanneer de onderdaan van een derde land lijdt aan een van de ziekten opgesomd in de bijlage bij deze wet.”

Waar de verzoeker opwerpt dat de verwerende partij onterecht toepassing heeft gemaakt van artikel 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet nu hij *“de tegenpartij op de hoogte is van de medische achtergrond van verzoeker. Dat dit uit de bestreden beslissingen zelf duidelijk blijkt. Dat er dus niet redelijk kan betwist worden dat medische behandelingen gaande zijn, waarvoor de aanwezigheid van verzoeker noodzakelijk is. Dat een verwijdering dus duidelijk een schending van artikel 3 EVRM zou uitmaken. Dat de beslissing dan ook niet naar behoren gemotiveerd is”* is het niet kennelijk onredelijk om van een persoon die naar België komt voor een fertiliteitsonderzoek te verwachten dat hij enige duiding kan geven omtrent dit reisdoel. Zoals uit het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt heeft de grenspolitie verzoeker nadere toelichtingen gevraagd doch zijn verklaringen over de behandeling waren strijdig met de inhoud van het schrijven van Dr. F.D. waaruit enkel een afspraak van 2016 blijkt voor een IVF onderzoek. Verzoeker kon evenmin toelichten wie de vrouw was voor wie hij een dergelijk onderzoek wenste tenzij een persoon in Charleroi waar verzoeker niet bleek te willen verblijven en bovendien verklaarde hij onterecht dat ze de Belgische nationaliteit had en bleek evenmin dat ze getrouwd waren. Waar uit de laatste in- en uitreisstempel blijkt dat betrokkene te lang gebleven is stelt de bestreden beslissing weliswaar dat betrokkene *“verklaart dat hij een aanvraag voor een verlengd verblijf had aangevraagd via Charleroi. Deze verlenging werd geweigerd en er werd hem een BGV betekend op 16.01.2017 dat hij binnen de 7 dagen het Schengengebied diende te verlaten”* doch wordt eveneens toegevoegd *“hetgeen betrokkene op 22.01.2017 ook effectief heeft gedaan”* waaruit kan blijken dat dit ook is meegenomen bij de beoordeling. Dit alles wordt omstandig gemotiveerd in de bestreden beslissing tot terugdrijving.

3.9. Op het eerste zicht toont de verzoeker met zijn uiteenzetting het kennelijk onredelijk karakter van de beoordeling van de verwerende partij *prima facie* niet aan. Evenmin toont hij in deze stand van het geding aan dat de verwerende partij zou zijn uitgegaan van een verkeerde feitelijke vaststelling of dat de verwerende partij op dit punt een manifeste beoordelingsfout zou hebben gemaakt. Verzoeker toont *prima facie* geen schending aan van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.10. De Raad kan verder alleen maar vaststellen dat het middel niet verder werd toegelicht dan hetgeen hiervoor werd beoordeeld. In de mate waarin verzoeker ook nog andere rechtsregels en –beginselen geschonden acht, moet worden vastgesteld dat hij hieraan geen andere, van het hiervoor vermelde middel te onderscheiden invulling geeft maar enkel nastreeft het middel meer indrukwekkend te laten klinken (RvS nr. 227.763 van 19 juni 2014, Ureel). Het middel is in zoverre dan ook onontvankelijk.

3.11. Het enig middel is op eerste zicht niet gegrond en bijgevolg niet ernstig.

3.12. Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes mei tweeduizend zeventien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

K. DECLERCK